

van de teenen (vóórkant!) en 2°, de zijdelings afwijkende richting der afdrukken (naar *buiten* wijzend *in de richting van de voortbeweging*). Dat werkelijk 2°. even belangrijk is als 1°. moge blijken uit fig. B, waarin heelemaal geen teenen zichtbaar zijn, maar tòch ieder direkt de pijl 2 zal willen plaatsen. Beschouwen we nu spoor C, *dan vinden we hier tegenstrijdigheid*. En men heeft dus de *keuze!!* De lichtgeloovige, en door de andere zonderlinge afwijkingen reeds vóór-bewerkte natuurmensch „kiest” uit de 2 bestaande mogelijkheden de, naar *ons* inzicht, minst voor de hand liggende, nl. dat dus *de voet achterste voren* staat! Terwijl onze conclusie is, dat de voortbewegingsrichting die is van pijl 3 en het wezen *de voeten met de teenen naar binnen plaatste!*

Lezen we nu, wat PORTIELJE zegt van den Maleischen beer (Artisboek, deel II, bldz. 47): „Let eens op, hoe eigenaardig hij zijn voeten met de naakte, vleeschkleurige zolen, bij 't loopen *binnenwaarts* neerzet,” dan lijkt mij de boven gegeven verklaring niet onwaarschijnlijk.

SODY.

EEN SPOOKHISTORIE.

Opgewekt door de woorden van den Voorzitter in het Januari-nummer van dit jaar, heb ik in mijn geheugen een oude spookhistorie opgezocht, die ik eens te Malang beleefd heb, en die met onze tropische natuur in nauw verband staat. Ziehier het geval!

Op een avond om tien uur, toen de andere huisgenooten al ter ruste waren, zat ik in de achtergalerij nog wat te werken. Daar kwam op eens de huisjongen, zoo bleek als hij kon, bij me en vroeg met bevende stem, of hij binnen mocht slapen. „Waarom?” „Omdat het daar achter spookt.” „En gister niet?” „Toen was de kebon er nog, maar nu heb ik geen gezelschap meer.” „Maar wat is er dan?” „In dien zuurzakboom zit een setan, die gooit met zand.” „Och kom, vent, dat zijn de bloemen van den boom, die uitvallen.” „O neen, dat is net of er met steenen gegooit wordt; neen hij gooit met zand op de bladeren.”

Ik mee om eens poolshoogte te nemen. Ter verduidelijking wierp de jongen een hand vol zand op de bladeren: „Zoo was het, en niet eens maar meermalen.” „Nu soedah, ga dan maar met je matje naar binnen; je mag in de spenkamer slapen.”

Hij af, en ik maakte een eind aan mijn werk. Toen op de spokenjacht. Op mijn hurken ging ik in 't hoekje zitten, waar de jongen gezeten had, en hield me doodstil. Daar kwam het eerste geluid; maar dat was, zooals ik gezegd had: een bloem van den zuurzak viel uit.

De bloem van den zuurzak (*Anona muricata*) heeft drie kleine kelkbladeren, die een leek over het hoofd ziet, drie buitenste, groenig witte kroonbladeren, die driehoekig zijn en met de randen eenigszins tegen elkaar sluiten en drie binnenste, vuilwitte, die elkaar omvatten. Alle zes zijn ze dik als leer en vallen met een plof op den grond, zoodat men in den stillen nacht meent steenen te hooren vallen. Maar nu kwam het heusch: Een geritsel, precies, zooals de jongen me beschreven had. Nu kreeg ik wel kippevel, zooals dat bij zulke vreemde verschijnselen betaamt. Maar ik liep nog niet weg en wachtte af.

Daar viel weer een bloem uit; regelmatig klonken de zes slagen van de harde kroonbladeren en . . . daar was weer zoo'n geritsel. Nu er op af met lucifers en wat zag ik? In de nabijheid van de afgevalen bloembladen was een ronde vlek met fijne witte staafjes. Nu nog een bloem afgeplukt en jawel: binnen de binnenste drie kroonbladeren verheft zich kegelvormig de bloembodem. De benedenhelft daarvan is evenals bij de tjampaka (*Michelia Champaca*) van de familie der *Magnoliaceae* bezet met meeldraden;

maar terwijl er bij deze laatste misschien een vijftig zijn, heeft de eerste er meer dan duizend, ik telde er met de klas eens 1130. Ze staan in de bloem stijf opeengepakt en laten bij het uitvallen der bloem alle tegelijk los. Die zijn het, die het geruisch veroorzaken, als ze in den stillen nacht op de bladeren vallen. De setan was gevangen.

Toen ik den volgenden morgen den jongen alles uitgelegd en getoond had, wilde hij wel weer in zijn kamertje slapen. Hij lachte zelf om zijn bijgeloovigheid.

Th. S.

VREEMDE BLOEIWIJZE VAN EEN ANTHURIUM FERRIERENSE.

Reeds acht jaren geleden werden in de Tropische Natuur een paar abnormale bloeiwijzen van de veel gekweekte *Anthurium Ferrierense* door DR. SMITH beschreven en afgebeeld. Behalve de daar genoemde publiceerde hij in samenwerking met Dr. COSTERUS in de „Annales du Jardin Botanique de Buitenzorg” in '21 nog verscheidene andere, doch meest overeenkomstige vormen en in een volgende mededeeling in 1923 werd door genoemde schrijvers al weer melding gemaakt van afwijkingen in bouw van de bloeiwijze van deze door kruising verkregen plant. Deze bastaard blijkt dus wel vaak anomalieën voort te brengen, welke echter in hoofdzaak bestaan in verdubbeling van de kolf, waarvan beide al of niet in grootte verschillende gedeelten vaak over kleineren of grooteren afstand met elkaar vergroeid zijn, soms gepaard gaande met een verdubbeling van de scheede. Een hanekamachtige kolf-fasciatie bij een uit Buitenzorg afkomstig exemplaar vormt een extreem geval van het eerste, terwijl de eenmaal waargenomen vorming van twee geheel vrije, overigens normaal tot ontwikkeling gekomen bloeiwijzen ook als hiermee verwant te beschouwen is, daar toch bij de verdubbeling vaak een groef aan beide zijden van den bloeisteel wijst op een aanwezig zijn van twee bloeistelen, welke meestal van begin tot eind met elkaar vergroeid zijn.

De zending, welke ik eind Januari van dit jaar van den Heer MARONIER te Bandoeng mocht ontvangen, bevatte al weer twee fraaie, niet normale bloeiwijzen van deze zelfde *Anthurium*-soort, welke afwijkingen ook in dezelfde categorie thuis behooren als de boven in het kort geschetste gevallen.

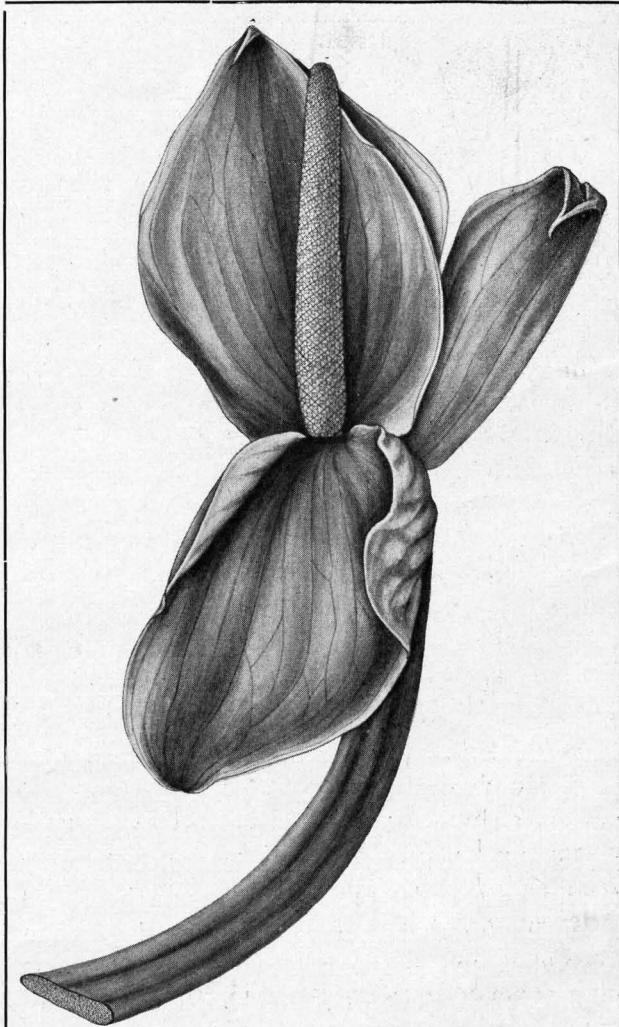

Fig. 1. Abnormale bloeiwijze van *Anthurium Ferrierense* ($\frac{2}{3} \times$ nat. gr.).